

του **Παύλου Μουρουζίδη**

- « - Δεν πάνε και πολύ καλά τα πράγματα με τον κορωνοϊό»
- « - Ναι αλλά ούτε στη Σοβιετική Ένωση πήγαν καλύτερα...»
- « - Θα ερημώσει η περιοχή με την απολιγνιτοποίηση».
- « - Εδώ η Σοβιετική Ένωση ερημοποίησε γκοτζάμ λίμνη Βαϊκάλη»
- « - Ο ΠΑΟΚ κουτσαίνει φέτος»
- « - Ούτε και η Δυναμό Κιέβου ακούγεται...»

.....

Το πράγμα όμως δεν είναι απλώς γελοίο όπως φαντάζει, έχει πολύ πιο σοβαρή διάσταση. Δεν πρόκειται απλώς για τη γνωστή παρελκυστική τακτική «κάνω την κουβέντα ασυνάρτητη» ή κοινώς τρολάρισμα επί το νεοελληνικότερον. Όμως ας προσπαθήσουμε να εξηγηθούμε.

Η επίδραση της Οκτωβριανής Επανάστασης του 1917 στον αγώνα του παγκόσμιου προλεταριάτου για καλύτερη ζωή και σοσιαλισμό ήταν τεράστια, ο αντίκτυπός της παγκόσμιος, ως προάγγελος μιας νέας πορείας στην εξέλιξη της ανθρωπότητας.

Από την εμφάνιση κιόλας του σοσιαλιστικού κινήματος, ο καπιταλισμός προσπαθεί να απαντήσει με κάθε τρόπο και σε επίπεδο ιδεών. Βέβαια και σ' αυτό το πεδίο, όπως και στα

πεδία των μαχών, η αντεπανάσταση δε γνωρίζει όρια και πολιτισμό κάποιου fair play. Προπολεμικά ιδίως, οι κομμουνιστικές ιδέες και οι ίδιοι οι κομμουνιστές παρουσιάστηκαν ως τερατόμορφα κτήνη που τρομοκρατούν, σκοτώνουν, βιάζουν κλπ.

Αυτός ο πρωτόγονος και τερατώδης αντικομμουνισμός, είχε ως εμβληματική του μορφή τον **Ο. Τσώρτσιλ**, ο οποίος δεν έκρυβε τις προθέσεις του, ούτε τη ρατσιστική διάσταση (Ασιάτες εναντίον λευκής φυλής) του αντικομμουνισμού του:

«ο κομμουνισμός ο οποίος συνδουλίζει την εξέγερση των αποικιακών λαών εναντίον των λευκών, δεν αποτελεί παρά έκφραση ενός ημιασιατικού επιθετικού ολοκληρωτισμού». **Γι' αυτό**, «το μωρό πρέπει να πνιγεί στην κούνια του».

Με το γνωστό βρετανικό του φλέγμα, δεν έκρυψε το θαυμασμό του στον **Χίτλερ!** (το κείμενο γραμμένο το 1937):

«Κοιτώντας κανείς την πορεία του αγώνα του Χίτλερ δεν μπορεί να μείνει ασυγκίνητος μπροστά στο κουράγιο, την επιμονή και την ενέργεια αυτού του άνδρα, ο οποίος βρήκε τη δύναμη να προκαλέσει, να νικήσει και να ξεπεράσει όλα τα εμπόδια και τις αντιστάσεις που του έφραζαν τον δρόμο».

Churchill W.: «His Complete Speeches 1897-1963» Chelsea House, New York-London, 1974, και Από το Τρίτο Ράιχ στην Ευρωπαϊκή Ένωση Εκδόσεις ΚΨΜ).

Η συνωμοσιολογία των αντικομμουνιστών ήταν το σύνηθες καταφύγιο, όσων δεν μπορούν να ερμηνεύσουν επιστημονικά και συνήθως κατέληγε αβίαστα στη δαιμονολογία κάποιων υποκινούμενων από μια παγκόσμια εβραϊκή συνωμοσία:

«Αυτό το εβραϊκό κίνημα (ο κομμουνισμός) δεν είναι νέο φαινόμενο... η παγκόσμια αυτή συνωμοσία – για την ανατροπή τού πολιτισμού και τον κοινωνικό μετασχηματισμό στη βάση ενός μοντέλου καθηλωμένης ανάπτυξης, ενός αισθήματος φθόνου και μοχθηρίας και ενός ανέφικτου ιδανικού ισότητας – απλώνει τα πλοκάμια της παντού.» (Alex Peter Schmid: Churchills privater Krieg.

Intervention und Konterrevolution im russischen Bürgerkrieg, November 1918-März 1920 Atlantis, Zürich 1974 σελ. 312. μετάφραση: waltendegewalt.wordpress.com)

Στην εποχή μας – εποχή κρίσης, μετά τη δημοκρατική ανάπαυλα της μεταπολίτευσης, ο αντικομμουνισμός επανακάμπτει με όλη του την ωμότητα, χωρίς ανανέωση και πολλά-πολλά. Ο τιτάνας της δημοσιογραφίας κ. Πορτοσάλτε μας διαφωτίζει από την ραδιοφωνική του εκπομπή, εξηγώντας μας στην ουσία με ποια πρόφαση, μερίδα της μεγαλοαστικής τάξης προκρίνει το φασισμό σε καιρούς κρίσης, όπως έκανε και στην έναρξη του Β' Παγκόσμιου Πολέμου:

«στο ναζιστικό ή στο φασιστικό ολοκληρωτισμό (...) αν δεν ήσουν Εβραίος, αν δεν ήσουν τσιγγάνος, αν δεν ήσουν ομοφυλόφιλος και αν δεν επέλεγες να είσαι δημόσια αντιφρονών, δεν κινδύνευες πάρα πολύ. Στον κομμουνισμό, και ειδικά στη σταλινική περίοδο, δεν υπήρχε όριο. Όσο κοντά και αν ήσουν στο καθεστώς» (ραδιόφωνο «ΣΚΑΪ», 07/01/2018).

Άλλα τα χείλη των ασεβών!...Τα συμπεράσματα δικά σας.

Η ιδεολογική φαρέτρα όμως του υπερσυντηρητικού αντικομμουνισμού (Άδωνις, τσεκουράτος Βορίδης, Πορτοσάλτε κ.ά) μπαγιάτεψε και χρειάζεται επείγοντως ανανέωση. Και για αυτή τη δουλειά αξιοποιήθηκε, όταν δεν ταυτίστηκε, η συμβολή δημοκρατών κεντριστών θεωρητικών μετά τον πόλεμο (πχ Κ. Παπαϊωάννου). Αυτό τον επανεξοπλισμό αναλαμβάνουν τα τελευταία χρόνια, ο «αναθεωρητής» της ιστορίας Ν. Μαραντζίδης, η συγγραφέας Σ. Τριανταφύλλου κ.ά, οι οποίοι παραδέχονται τη θεωρητική φτώχεια του ιδεολογικού στρατοπέδου τους και την ανάγκη ανανέωσης:

Η «δυτική προπαγάνδα» είχε δίκιο σε όλα (σχεδόν) όσα αφορούσαν τα γεγονότα —την κατάσταση στις χώρες του υπαρκτού σοσιαλισμού, τη φύση της μαρξιστικολενινιστικής ιδεολογίας και πράξης — αλλά δεν περιοριζόταν στα γεγονότα: συχνά, πολύ συχνά,

αντικαθιστούσε το δικό της κοινωνικό ιδεώδες της φιλελεύθερης οικονομίας και των ανθρωπίνων δικαιωμάτων με παιδαριώδεις εικόνες δαιμονισμένων κομμουνιστών, λεπιδωτών Ρώσων...» Το κενό του αντι-κομμουνισμού, Athens Voice 26.02.2020.

Ως βασικό καμβά αυτής της επιχειρηματολογίας, εντοπίζουμε τα παρακάτω σημεία:

A) ο κομμουνισμός όπως και ο φασισμός είναι ολοκληρωτικές, μεσσιανικές ιδεολογίες (θεωρία των άκρων). Σύμφωνα με τον κ. Μαραντζίδη, γνωστό αναθεωρητή της ιστορίας του εμφυλίου και προσφάτως εκλογολόγο του ΣΚΑΪ:

«Στη σύγχρονη εποχή, τίποτε δεν μπόρεσε να ανταγωνιστεί σε γοητεία τις μεγάλες μεσσιανικές ιδεολογίες: κομμουνισμός, αναρχισμός, φασισμός, φονταμενταλισμός. Όλες οι παραπάνω εγκαθίδρυσαν ολοκληρωτικά καθεστώτα όπου κατέλαβαν την εξουσία».

(Νίκος Μαραντζίδης, Η Κοινοτοπία του Κακού και το πνεύμα του ολοκληρωτισμού, 06.07.2014)

Επίσης για την κα Τριανταφύλλου: «οι κομμουνιστές έχουν πολλά κοινά με τους φασίστες στο ήθος (!) και στο πολιτικό πρόγραμμα, (Σώτη Τριανταφύλλου: «Λογική του Κατήφορου είναι ο Πάτος» athensvoice 17.04.2017)

Απαντάμε σύντομα:

● Ο μεσσιανισμός είναι μια τεράστια συζήτηση. Το ότι σε παλαιότερες εποχές η κοινωνική συνείδηση και τα σπέρματά της εμφανίστηκαν μέσα από μεσσιανικά κινήματα (πόλεμος των χωρικών, μεταρρύθμιση, Λούθηρος, Αναβαπτιστές κλπ), ήταν κάτι αναπόφευκτο και ιστορικά προσδιορισμένο για το επίπεδο ανάπτυξης της επιστημών, της κοινωνικής συνείδησης κυρίαρχη έκφανση της οποίας ήταν η θρησκευτική. Πώς να αντιληφθεί ένας ιδεαλιστικά-άρα αντιεπιστημονικά σκεπτόμενος, κατ' επάγγελμα προπαγανδιστής, πως η βία είναι το αποτέλεσμα των κοινωνικών συνθηκών κι όχι έμμονη ιδέα-αιτία; Όσο για το τσουβάλιασμα φύρδην-μίγδην ρευμάτων που έχουν διαχωριστεί ιστορικά, τι να πει κανείς. Φαίνεται πως οι αστέρες «μας» πρέπει να ανοίξουν καμιά ... εγκυκλοπαίδεια, καθώς δεν άκουσαν πουθενά φαίνεται για το τίμημα των άνω των εικοσιπέντε εκατομμυρίων σοβιετικών που έδωσαν τη ζωή τους στον αντιφασιστικό αγώνα του Β' παγκόσμιου πολέμου!..

Β) Μήτρα κάθε βίαιης ιδεολογίας για τους φιλελεύθερους θεωρητικούς, αποτελεί η «θεωρία της πάλης των τάξεων».

Απαντάμε:

● Η πάλη των τάξεων όμως, είναι αποτέλεσμα του ταξικού διχασμού που έτσι κι αλλιώς υπάρχει στην κοινωνία μας και σε όλες τις ταξικές κοινωνίες που προηγήθηκαν. Από τον καιρό της βαρβαρότητας ακόμα και της «ανακάλυψης» της τακτικής γεωργίας, οι κοινωνίες βαθμιαία γίνονται όλο και πιο ταξικές. Δεν είναι εγκεφαλικό δημιούργημα, επίκληση ή κομμουνιστική πρόφαση.

Η πάλη των τάξεων είναι μια πραγματικότητα, αποτελεί απότοκο μιας συγκεκριμένης κατάστασης που αντανakλά την πραγματικότητα των εκμεταλλευτικών κοινωνιών. Και η πρώτη θεωρητική της τεκμηρίωση, η ανακάλυψή της δεν προήλθε καν από μαρξιστές! Το να τα βάζει όμως κανείς με κοινωνικά φαινόμενα χωρίς να αναζητά τις αιτίες, είναι ίδιον του φανατισμού και της βλακείας.

Γ) Φασίστες, αντικομμουνιστές και φιλελεύθεροι παρά τις διαφορές τους, προσπαθούν να εκμεταλλευτούν φύρδην-μίγδην τις αντιθέσεις του σοσιαλισμού που γνωρίσαμε στον 20ο αιώνα, με διάφορα ταχυδακτυλουργικά άλματα και αφαιρέσεις, προσπαθώντας να καλύψουν την ανυπαρξία της δικής τους πρότασης.

Σύντομο σχόλιο:

● Σε όσους υποκριτικά παριστάνουν τους «αντιβίαιους», απαντάμε με τον προβληματισμό του Μπρεχτ, «γιατί αποκαλούμε βίαιο το ποτάμι κι όχι τις κοίτες που το περιορίζουν»; Οι επαναστάσεις, ακόμα και το προχώρημα της σοσιαλιστικής διαδικασίας, ενέχει αναγκαστικά βίαια. Θα ήταν αστείος κι εξωπραγματικός ο ξορκισμός της με ευχές και εκκλήσεις. Ας αναζητήσουν όλοι αυτοί την προέλευση της βίας όχι στους εργαζόμενους και στους λαούς που επαναστατούν αλλά σε αυτούς που διατηρούν προνόμια και μέσα παραγωγής άκοπα, στους εκμεταλλευτές της εργασίας των άλλων.

Η φύση των σοβιετικών καθεστώτων, είναι μια τεράστια συζήτηση. Οπωσδήποτε όμως δεν ήταν ολοκληρωτικά καθεστώτα. Η επανάσταση είναι από μόνη της βίαιο πράγμα. Είναι η ύστατη λύση. Και δεν τελειώνουν εν μια νυκτί. Η εντεινόμενη ταξική πάλη στην πρώτη μετεπαναστατική τουλάχιστον δεκαετία της επανάστασης, οι υπερβολές της, οι αναπόφευκτοι δογματισμοί και πειραματισμοί μιας πρωτόγνωρης κατάστασης απέναντι στην

αντεπανάσταση και τον εμφύλιο που ακολούθησε, ήταν καταστάσεις πολύ δύσκολο να αποφευχθούν. Ας μην ξεχνάμε πως επρόκειτο για μια τεράστια χώρα που επί τριάντα χρόνια μάτωνε στην κυριολεξία στα πεδία των μαχών, στα οποία έχασε όλο τον ανθό της. Οπωσδήποτε, κάποια χαρακτηριστικά της, δεν είναι σύμφυτα, αλλά ιστορικά – συγκυριακά. Μας έδωσε όμως και πολύτιμα διδάγματα για το μέλλον.

Αυτά προς ώρας, για τη σαλονάτη κριτική. Το κατά πόσο αυτή η διαδικασία ήταν ή επέτεινε μια διαδικασία εκφυλισμού μιας ρωμαλέας κατά τα άλλα απόπειρας, με ουτοπικά λάθη και υπερβολές, είναι κάτι που σηκώνει πολύ και σοβαρή συζήτηση. Το πλήθος ερωτημάτων που προκύπτουν, χρήζουν ιδιαίτερης πραγμάτευσης, η οποία ξεφεύγει από τα όρια μερικών σημειωμάτων.

Τέλος και πλέον σημαντική παρατήρηση:

Δ) Ποιο είναι το φιλελεύθερο όραμα; Όσο και να ψάξετε, δε θα βρείτε κάτι τέτοιο. Τα όρια του φιλελευθερισμού, είναι το όριο του ατομισμού. Δεν υπάρχει κάποια θετική πρόταση από πλευράς τους υπέρβασης του καπιταλιστικού ορίζοντα, παρά το δόγμα ΤΙΝΑ και η ξινίλα «για την ανθρώπινη βλακεία, των ανάξιων» κλπ.

Η εμπάθεια και η απέχθεια των φιλελεύθερων απέναντι στην «πλέμπα», στους «losers», οι οποίοι από αναξιότητα τραβούν ότι τραβάνε, δεν αποκρύπτεται με τίποτα. Τι να πρωτοθαυμάσει κανείς από την ξιπασμένο τους ατομισμό απέναντι στους ανάξιους «άλλους»; Μας λέει λοιπόν η κα Τριανταφύλλου:

«Ο ελληνικός λαός ενδιαφέρεται για την τσέπη του και για μια εξασφαλισμένη δουλίτσα, κατά προτίμηση στο Δημόσιο. Τίποτα δεν έχει αλλάξει γύρω από αυτή τη νεύρωση των χαμηλών προσδοκιών».

Για να συμπληρώσει ως άλλη μαντάμ Σουσού που σιχαίνεται τον Μπύθουλα:

«Αν η Ευρωπαϊκή Ένωση διαλυθεί, θα φταίει η ανθρώπινη βλακεία... Κατά τα άλλα, βρίσκω την Ευρώπη έναν παράδεισο και τους Ευρωπαίους αχάριστους». Φιλελεύθερος, Σ. Τριανταφύλλου, «Επαρχιώτες χαμένοι στο glamour του ώριμου καπιταλισμού», Liberal.gr, 7/4/2019

Υποκρίνονται πως όραμά τους είναι «η φιλελεύθερη οικονομία και τα ατομικά δικαιώματα», πως το «επιτελικό κράτος» οφείλει να δημιουργεί ευκαιρίες απασχόλησης και όχι εργασίας. Τι μας λένε εν ολίγοις; «κόψτε το λαιμό σας» κι ας επιβιώσουν οι ικανοί. Ξεχάστε κάθε είδους πρόνοιας ή φροντίδας, αυτά θα τελειώσουν κι όποιος μπορεί ας επιβιώσει. Ζούγκλα δηλαδή.

Στην πραγματικότητα, μόνη έγνοια των αξιοθρήνητων φιλελεύθερων είναι ο ιδιοτελής εαυτούλης τους, η κλίκα της τάξης τους και οι ημέτερες συμμαχίες, στο σύνολό τους εκμεταλλευτική/προνομιούχα σχετική μειοψηφία. Μόνη τους «θεωρία» το «αμύνεσθαι περί πάρτης», το παμπάλαιο βάρβαρο δόγμα «ο άνθρωπος για τον άνθρωπο είναι λύκος» και το δόγμα ΤΙΝΑ, πως δεν μπορεί να υπάρξει τάχα άλλη κοινωνική προοπτική, που θα διαταράξει την ανέφελη ευζωία τους...κυνισμός, ατομισμός κι ιδιοτέλεια για την εξασφάλισή τους από τη μια, κοινωνικός ανταγωνισμός η προοπτική που μας «προσφέρουν» από την άλλη. Είπε κανείς για έλλειμμα στρατηγικής και κοινωνικού οράματος;